

Sygn. akt I NO 21/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania M. F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2018 z dnia 26 lutego 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 lutego 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Na dwa wolne stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2017 r., zgłosiło się siedemnastu kandydatów, a wśród nich referendarz sądowy G. A. oraz radca prawny M. F.

G. A. w 2001 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną

bardzo dobrą. W okresie od dnia 5 sierpnia 2002 r. do dnia 5 września 2003 r. był zatrudniony na stanowisku inspektora w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. Powierzone obowiązki wykonywał w Oddziale Administracji Architektoniczno-Budowlanej Wydziału Rozwoju Regionalnego. W 2003 r. ukończył dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem. W okresie od dnia 8 września 2003 r. do dnia 18 października 2003 r. pracował jako specjalista w Ministerstwie (...). Obowiązki wykonywał w Wydziale Organizacyjno-Prawnym Departamentu (...). W okresie od dnia 2 sierpnia 2004 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r. był zatrudniony jako specjalista, a następnie jako starszy specjalista w Ministerstwie (...). Obowiązki wykonywał w Wydziale Obsługi Prawnej i Legislacji Departamentu Prawno-Legislacyjnego. W okresie od dnia 1 września 2005 r. do dnia 31 lipca 2008 r. pracował jako asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Powierzone obowiązki wykonywał w Izbie Gospodarczej. Z dniem 1 sierpnia 2008 r. został mianowany referendarzem sądowym w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. Powierzone obowiązki wykonywał kolejno w: Wydziale V, Wydziale IV, a następnie w Wydziale I, w którym pracuje do chwili obecnej. W latach 2009-2012 odbywał studia doktoranckie z zakresu prawa administracyjnego w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk. W 2009 r. ukończył roczne seminarium - „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w polskim porządku prawnym”, zorganizowane dla sędziów i prokuratorów przez Centrum Europejskie Uniwersytetu Warszawskiego i Biuro Informacji Rady Europy. W 2010 r. został powołany w skład zespołu przy Prezesie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. do spraw opracowywania Biuletynu Orzecznictwa dla sędziów sądów administracyjnych. W latach 2015-2016 prowadził wykłady dla asystentów sędziów z zakresu praktycznego stosowania prawa europejskiego przez sądy administracyjne oraz dla urzędników Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z zakresu podstaw prawa europejskiego.

Praca i kwalifikacje zawodowe kandydata zostały ocenione jako wyróżniające przez sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. B. S. Opiniująca stwierdziła, że wieloletnie doświadczenie zawodowe kandydata pozostaje w ścisłym związku ze stosowaniem prawa administracyjnego i tych

dziedzin prawa, które są związane z działaniem organów administracji publicznej. Ponadto, Opiniowany właściwie stosuje przepisy prawa procesowego, często i umiejętnie korzysta z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego i orzecznictwa wspólnotowego. Na podkreślenie zasługuje jego umiejętność i staranność w sporządzaniu projektów uzasadnień i ich terminowość. Doświadczenie zawodowe G. A. nie ogranicza się do przygotowywania projektów orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyniku rozpatrzenia skarg kasacyjnych i zażaleń od wyroków i postanowień wojewódzkich sądów administracyjnych. Oceniany dysponuje szeroką znajomością literatury fachowej, piśmiennictwa oraz orzecznictwa sądów administracyjnych, Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, jak i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej czy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Posiada przy tym bardzo duże umiejętności stosowania tej wiedzy w praktyce. W ocenie sędzi opinującej, te umiejętności kandydata, w połączeniu z wysoką inteligencją, odpowiedzialnością i pracowitością, plasują go w gronie osób zasługujących na szczególne wyróżnienie. G. A. cechuje doskonała znajomość orzecznictwa sądowoadministracyjnego, dociekliwość, umiejętność jasnego i logicznego interpretowania przepisów prawa i przedstawiania właściwej argumentacji, nadto trafność dostrzegania rzeczywistych problemów prawnych, które potrafi rozwiązać, przytaczając przekonujące argumenty. Dotychczasowy przebieg pracy zawodowej kandydata, poziom i zakres wiedzy prawniczej, jak również doświadczenie w pracy zawodowej, pozwalają na stwierdzenie, że opiniowany zdobył bardzo dobre przygotowanie zawodowe, aby podołać obowiązkowi sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Kandydat otrzymał wyróżniającą ocenę Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 1 czerwca 2017 r. zaopiniowało kandydaturę G. A. jako wyróżniającą, oddając: 10 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w dniu 5 czerwca 2017 r. w odniesieniu do tej kandydatury oddano: 58 głosów „za” oraz 49 głosów „przeciw”.

M. F. w okresie od września 1999 r. do października 1999 r. był zatrudniony

jako referent prawny w P. S.A. w Ł.. W latach 2001-2004 pracował jako sekretarz w kancelarii notarialnej. W 2002 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą, przy czym otrzymał dyplom z wyróżnieniem. W latach 2004-2008 był zatrudniony jako asystent sędziego - specjalista do spraw orzecznictwa w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Ł., we wrześniu 2005 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. W okresie od dnia 13 lutego 2007 r. do dnia 16 września 2008 r. uczestniczył w szkoleniu, zorganizowanym przez Naczelny Sąd Administracyjny dla asystentów sędziego, które ukończył złożeniem egzaminu z ogólną oceną wyróżniającą. Na podstawie uchwały Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 11 lutego 2008 r. został wpisany na listę radców prawnych. Od stycznia 2009 r. do chwili obecnej jest zatrudniony jako radca prawny - koordynator Biura Radców Prawnych Urzędu Gminy w B. W latach 2009-2011 i od 2013 r. do chwili obecnej prowadzi własną kancelarię radcy prawnego. W latach 2011-2012 pracował jako asystent w Zakładzie Prawa Administracyjnego Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk oraz był zatrudniony jako radca prawny w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...). Jest autorem licznych publikacji naukowych.

Praca i kwalifikacje zawodowe kandydata zostały ocenione jako wyróżniające przez sędzię w stanie spoczynku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. K. K. Opiniująca stwierdziła, że M. F. prezentuje wysokie kwalifikacje zawodowe, a jako prawnik posiada szerokie spektrum zainteresowań. Ponadto, swobodnie porusza się nie tylko w zagadnieniach prawa administracyjnego, ale również prawa cywilnego, a nawet prawa karnego i w prawie pracy. Posiada umiejętność łatwego przyswajania wiedzy, także z innych dziedzin prawa. Jest odważny w formułowaniu konkluzji prawnych. M. F. jest osobą zdolną, sumienną, pracowitą, a jednocześnie rzeczową i prezentującą wysoki poziom wiedzy prawniczej. Prawidłowo, pod względem językowym, sporządza skargi i pozwы. W odniesieniu do wykonywania przez niego zawodu radcy prawnego nie były kierowane do Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. żadne skargi. W ocenie opiniującej, M. F. zdobył kwalifikacje do objęcia urzędu sędziego w wojewódzkim

sądzie administracyjnym.

Kandydat otrzymał bardzo dobrą ocenę Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na posiedzeniu w dniu 1 czerwca 2017 r. zaopiniowało kandydaturę M. F. jako bardzo dobrą, oddając: 1 głos „za”, przy 9 głosach „przeciw”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w dniu 5 czerwca 2017 r. w odniesieniu do tej kandydatury oddano: 12 głosów „za” oraz 91 głosów „przeciw”.

Podczas posiedzenia plenarnego w dniu 6 lipca 2017 r., uchwałą nr (...)/2017, Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowała o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. kandydatury G. A. - referendarza sądowego i E. F. - sędzi Sądu Okręgowego w W. oraz o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie pozostałych kandydatów, a wśród nich M. F. - radcy prawnego.

Odwołanie do Sądu Najwyższego od powyższej uchwały złożył M. F.. Odwołujący się zaskarżył uchwałę w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. kandydatur G. A. i E. F. oraz w zakresie dotyczącym nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z takim wnioskiem jego kandydatury.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III KRS 30/17, uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w części dotyczącej przedstawienia z wnioskiem o powołanie kandydatury G. A. oraz nieprzedstawienia z takim wnioskiem kandydatury M. F. i sprawę w tym zakresie przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że G. A. prezentuje wysoki poziom wiedzy administracyjnej, zdobytej nie tylko z racji wieloletniego sprawowania stanowisk asystenta sędziego i referendarza sądowego w sądownictwie administracyjnym, ale także w związku z wcześniejszym zatrudnieniem na innych stanowiskach administracyjnych i odbyciem w latach 2009-2012 studiów doktoranckich. Jednakże, zdaniem Sądu Najwyższego, taka

ścieżka może być oceniona jako swoista „droga na skróty” dochodzenia do zawodu sędziego sądu administracyjnego. Uzyskanie statusu sędziego może i powinno być postrzegane jako ukoronowanie profesjonalnej, ale już niekoniecznie urzędniczej kariery w zawodach prawniczych. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że celowe byłoby, aby kandydat na stanowisko sędziego sądu administracyjnego, który - bez odbycia aplikacji sądowej, adwokackiej, radcowskiej, prokuratorskiej lub notarialnej i co najmniej 8-letniego praktykowania takich zawodów, niebędący profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych - zdecydował się na „szczególną” ścieżkę awansową i stopniowo dochodził do zawodu sędziego sądu administracyjnego. Powyższe, zdaniem Sądu Najwyższego, oznacza, że ustawowe wymagania i profesjonalizm prawniczy, oczekiwany od asystenta sędziego lub referendarza sądowego, do kandydowania na wolne stanowisko sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, powinny być uprzednio sprawdzone na stanowisku i podczas wykonywania obowiązków asesora sądowego, chyba że kandydat legitymuje się tytułem naukowym profesora nauk prawnych lub stopniem naukowym doktora habilitowanego.

Pozostali uczestnicy postępowania nie złożyli odwołań, wobec czego uchwała nr (...)/2017 z dnia 6 lipca 2017 r. w odniesieniu do tych kandydatów stała się prawomocna. W związku z powyższym w ramach kolejnej procedury nominacyjnej pozostało do obsadzenia jedno wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.

Na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III KRS 30/17, jego uzasadnieniem oraz ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, a następnie przeanalizował je, omówił kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu oddali 1 głos „za” i 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” na kandydaturę G. A. oraz 1 głos „za” i 1 głos „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” na kandydaturę M. F.. Wobec tego, że w wyniku powyższego głosowania żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów, zespół przyjął stanowisko o pozostawieniu rozstrzygnięcia konkursu do decyzji Rady.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 26 lutego 2018 r. na kandydaturę G. A. oddano 8 głosów „za” i 2 głosy „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się”, natomiast na M. F. oddano 2 głosy „za” i 6 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”.

W związku z tym, że żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów, na podstawie § 12 ust. 6 Regulaminu Rada przeprowadziła dodatkowe głosowanie nad kandydaturą, która uzyskała największą liczbę głosów. Podczas dodatkowego głosowania na kandydaturę G. A. oddano 11 głosów „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Po rozważeniu okoliczności sprawy, uchwałą Nr 50/2018 z dnia 26 lutego 2018 r., na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. z 2018 r., poz. 389, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. kandydaturę G. A. - referendarza sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,

2. nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. kandydatury M. F. - radcy prawnego, koordynatora Biura Radców Prawnych Urzędu Gminy w B.

Pismem z dnia 30 marca 2018 r., działając na podstawie art. 44 ust. 1 i n. ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, M. F. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 26 lutego 2018 r. Nr 50/2018 wydanej w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 182, którą Krajowa Rada Sądownictwa - powołując się na art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego WSA w W. kandydaturę G. A. oraz nie przedstawiać Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego WSA w W. jego kandydatury.

Odwołujący się M. F. zaskarżył powyższą uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w całości, zarzucając rozstrzygnięciu oraz poprzedzającemu jego wydanie postępowaniu, prowadzonemu przez Krajową Radę Sądownictwa, naruszenie:

1. przepisu procesowego, mające istotny wpływ na treść podjętej uchwały, polegające na niezastosowaniu przez Organ art. 398²⁰ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, tj. na pominięciu przy ponownym rozpoznaniu sprawy wytycznych, zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego, który został wydany w tej konkretnej sprawie w dniu 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III KRS 30/17. Zdaniem Odwołującego się, Krajowa Rada Sądownictwa pominęła jednoznaczną wytyczną Sądu Najwyższego, zgodnie z którą: „ustawowe wymagania i profesjonalizm prawniczy oczekiwany od asystenta sędziego lub referendarza sądu administracyjnego, bez profesjonalnej aplikacji do kandydowania na wolne stanowisko sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym powinny być dla dobra administracyjnosądowego wymiaru sprawiedliwości uprzednio sprawdzone na stanowisku i podczas wykonywania obowiązków asesora sądowego, chyba że kandydat legitymuje się tytułem naukowym profesora nauk prawnych lub stopniem naukowym doktora habilitowanego”. Ponadto, według Odwołującego się, Sąd Najwyższy zawarł jednoznaczną wytyczną w uzasadnieniu powołanego wyroku, zgodnie z którą tylko szczególne lub nadzwyczajne obiektywne kwalifikacje prawnicze lub profesjonalizm naukowy, w tym publikacje naukowe lub glosatorskie mogłyby stanowić o pierwszeństwie kandydującego referendarza sądowego w ubieganiu się o wolne stanowisko sędziowskie przed jego kandydaturą, której walory zostały niemal równo ocenione i który bez wątpienia legitymuje się wyższym profesjonalnym statusem radcy prawnego od referendarza sądowego bez aplikacji w wyżej wymienionych zawodach prawniczych. Istota zarzutu, zdaniem Odwołującego się, zasadza się na tym, iż pomimo powyżej opisanych jednoznacznych wytycznych Sądu Najwyższego zarówno podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, jak i podczas posiedzenia Rady w dniu 26 lutego 2018 r. uznano, iż zasadniczym powodem wyboru kandydata na stanowisko sędziego WSA w W. G. A. było wyższe poparcie uzyskane przez

referendarza WSA w W. wśród środowiska sędziowskiego tego Sądu. Odwołujący się zarzucił też, że Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła wprost, iż nie znajduje podstaw do podzielenia argumentacji Sądu Najwyższego o konieczności uprzedniego sprawdzenia kwalifikacji referendarza sądowego kandydującego na urząd sędziego, na stanowisku asesora sądowego, bowiem G. A. zaczął ubiegać się o stanowisko sędziego WSA w W. przed wejściem w życie przepisów regulujących tryb mianowania asesorów sądowych;

2. art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 § 1 pkt. 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez ich niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie Odwołującego dostępu do stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. w wyniku wywiedzenia ostatecznej oceny obydwu kandydatów przede wszystkim z wyników głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz opinii Prezesa tego Sądu, tj. wyłącznie z kryterium wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego Sądu przy pominięciu pozostałych kryteriów ustawowych, w tym obiektywnie mierzalnego kryterium wysokiego poziomu wiedzy i doświadczenia w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych;

3. art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 - Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa przez ich niewłaściwe zastosowanie, które miało wpływ na treść wydanej uchwały, przez brak należytego rozważenia całokształtu sprawy na podstawie zgromadzonej dokumentacji, w szczególności w zakresie spełnienia przez Odwołującego w większym stopniu aniżeli G. A. obiektywnie mierzalnego kryterium wysokiego poziomu wiedzy i doświadczenia w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego.

Odwołujący się M. F., wniósł o uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W dniu 24 maja 2018 r. G. A., jako uczestnik postępowania objętego

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., złożył odpowiedź na odwołanie M. F. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 26 lutego 2018 r., Nr (...)/2018, wnosząc o jego oddalenie w całości. W ocenie G. A., zarzuty postawione rozstrzygnięciu zawartemu w powołanej uchwale oraz poprzedzającemu to rozstrzygnięcie postępowaniu przeprowadzonemu przez Krajową Radę Sądownictwa są niezasadne, albowiem Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę, nie naruszyła żadnego z przepisów wskazanych przez Odwołującego się, w szczególności nie uchybiła normom Konstytucji RP w sposób w odwołaniu określony.

W imieniu Krajowej Rady Sądownictwa złożono odpowiedź na odwołanie M. F. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 26 lutego 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., wnosząc o oddalenie odwołania w całości.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one bezzasadne, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. Odwołujący się nie wykazał, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa w całości podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zdaniem Rady, pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Odwołujący się nie wykazał, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem, a złożone odwołanie jest wynikiem subiektywnej samooceny M. F. i stanowi ponowną, niczym nieuzasadnioną polemikę ze stanowiskiem Rady.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem

umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Odnosząc się do złożonego odwołania, to nieuzasadniony jest podnoszony przez M. F. zarzut niezastosowania art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt IV CSK 23/12, niepubl., wyjaśnił, że wykładnia językowa art. 398²⁰ k.p.c. skonfrontowana z wykładnią art. 386 § 6 k.p.c., jednoznacznie wskazuje na różnice między zwrotami „związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy” a „ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku wiążą sąd (...) przy ponownym rozpoznaniu sprawy”.

Pojęcie „wykładnia prawa” musi być rozumiane ściśle jako ustalenie znaczenia przepisów prawa, zatem nie obejmuje kwestii poruszonych w uzasadnieniu wykraczających poza granice podstaw kasacyjnych, poglądów prawnych i wypowiedzi na marginesie orzeczenia, stwierdzeń i ocen dotyczących stanu faktycznego sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CKN 860/00, niepubl.).

Podobnie w wyroku z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt III KRS 25/16, niepubl., Sąd Najwyższy stwierdził, że Rada zobowiązana jest zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. respektować wykładnię prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy, ale jednocześnie zastrzegł, że postępowanie odwoławcze przed Sądem Najwyższym, które toczy się na podstawie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej, jest oparte „na wyraźnej dystynkcji między autonomią decyzyjną Rady a uprawnieniami kontrolnymi najwyższej instancji sądowej”.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela przytoczone wyżej poglądy. Oznacza to, że w przedmiotowym wypadku, poczynienie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę kwalifikacji prawnej, subsumcji i ostatecznej decyzji należało nadal do samodzielnej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa. Zatem odmiennego zapatrywania, którego wyrazem będą wyrażone w orzeczeniu sądowym oceny wartościujące kwalifikacje prawnicze kandydatów biorących udział w konkursie, opierające się na przyjętych przez Sąd Najwyższy własnych wzorcach ustalających „wyższość” jednego kandydata względem jego kontrkandydata, nie można traktować jako motywów, których zastosowanie w objętej tymi motywami procedurze przed Radą jest obligatoryjne.

W kontekście wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III KRS 30/17, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, ocena respektowania art. 398²⁰

k.p.c. przez Krajową Radę Sądownictwa musi się nieodłącznie wiązać z dokonaniem analizy treści wyroku uchylającego uchwałę Rady w celu wskazania w nim tych wypowiedzi Sądu, którymi Rada była prawnie związana. Działanie takie wynika z przyjęcia, że związanie, o którym mowa w art. 398²⁰ k.p.c., nie odnosi się do wszystkich wypowiedzi zamieszczonych w uzasadnieniu wyroku, ale do tych, które polegają na ustaleniu i wyjaśnieniu znaczenia przepisów prawa.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III KRS 30/17, w odniesieniu do dyspozycji art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 179 Konstytucji RP, powinien być zatem traktowany wyłącznie jako taki, który obliguje Radę do ponownej całościowej oceny kwalifikacji kandydatów w zakresie, w jakim powyższa ocena powinna uwzględniać „wnikliwą i obiektywną” potrzebę rozważenia rodzaju doświadczenia zawodowego różnicującego obie kandydatury. Tym wskazaniem Sądu, na podstawie art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Rada była związana, jako że stanowiło ono wniosek interpretacyjny wyprowadzony z treści art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Wyrok ten przesądził o konieczności dokonania przez Radę powtórnej oceny kandydatów, a nie kierunek, w jakim ocena ta powinna zmierzać. Krajowa Rada Sądownictwa, choć związana wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy, ma jednak pozostawioną autonomię w podejmowaniu decyzji w sferze ustawowo przysługujących jej kompetencji.

W świetle art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 179 Konstytucji RP, Krajowa Rada Sądownictwa przy podejmowaniu uchwały nr 50/2018 nie była zobowiązana do podzielenia wątpliwości zgłoszonych przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do wystarczającego „profesjonalizmu prawniczego” kandydata wybranego przez Radę.

Krajowa Rada Sądownictwa, nie uchybiając art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, mogła przyjąć punkt widzenia wyrażany w wyrokach Sądu Najwyższego, w których Sąd ten zastrzegał, że w postępowaniu przed Radą niedopuszczalne jest określone „wartościowanie kwalifikacji zawodowych” w oparciu o sam rodzaj wykonywanego zawodu prawniczego i przyjmowanie w tym zakresie jakichkolwiek domniemań (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r., III KRS 14/16, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2012 r., III KRS 29/11, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2010 r., III KRS 18/10, niepubl.).

Niepodzielenie przez Krajową Radę Sądownictwa stanowiska Sądu Najwyższego odnośnie do konieczności uprzedniego sprawdzenia kwalifikacji kandydującego referendarza sądowego na stanowisku asesora sądowego nie narusza art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdyż Sąd Najwyższy wyraził jedynie swój pogląd, a nie dokonał wykładni prawa, zaś uchwałę KRS nr (...)/2018 trzeba traktować jako ponowną, samodzielną, autonomiczną ocenę kandydatur osób, które mogą zostać powołane na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Niezasadnie Odwołujący się podnosi również, że Krajowa Rada Sądownictwa uchybiła art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w wyniku wywiedzenia ostatecznej oceny kandydatów z wyników głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. oraz opinii Prezesa tego Sądu przy pominięciu pozostałych kryteriów ustawowych kształtujących wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego sądu administracyjnego.

Przede wszystkim, przeczy temu fragment zaskarżonej uchwały, w którym Rada wskazała, że kierowała się: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, w tym doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa, dorobkiem naukowym, opiniami przełożonych, ocenami ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego, a nadto stwierdzenie, że kandydat wskazany w uchwale w wyższym stopniu spełnia „łącznie wszystkie kryteria ustawowe” i dlatego jest kandydatem lepszym w rozpatrywanej procedurze nominacyjnej.

Nie można też zarzucić Radzie, że uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego uczyniła decydującym kryterium oceny biorących udział w

postępowaniu kandydatów. Do Krajowej Rady Sądownictwa należy ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie, a poparcie środowiska sędziowskiego stanowi jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Ponadto, uzasadnionym powodem oparcia się na tym kryterium wyboru w niniejszym postępowaniu była zbliżona ocena kwalifikacji obu kandydatów, niepozwalająca, jak należy wywieść z treści uchwały, na stwierdzenie jednoznacznej wyższości jednego z kandydatów w stosunku do jego kontrkandydata przy posłużeniu się pozostałymi wzorcami wyboru kształtowanymi przez treść art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ostatecznie też, powodem odwołania się do poparcia środowiska sędziowskiego była konieczność uwzględnienia zdecydowanej różnicy w poparciu udzielonym kandydatom, którą Rada, jak wynika z treści poczynionych przez siebie w tym zakresie rozważań, postrzegała w istocie jako nieuzyskanie przez Odwołującego się wystarczającego poparcia środowiska sędziowskiego do rekomendowania jego kandydatury na urząd sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.

Wypada podkreślić też, że zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem legalności, a zatem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., III KRS 49/14, LEX nr 1738503).

Przyznanie przez Krajową Radę Sądownictwa dużej wagi opinii środowiska sędziowskiego jest uzasadnione w świetle przepisu art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Poparcie organów samorządu sędziowskiego jest jednym z ustawowych elementów oceny kandydatów. W rozpoznawanej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa rekomendowała kandydata z największym poparciem środowiska sędziowskiego, przy czym stanowisko organów samorządu

sędziowskiego nie było jedynym ani nawet głównym kryterium wyłonienia zwycięzcy procedury konkursowej.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi.

Zarzut jaki Odwołujący się stawia uchwale Krajowej Rady Sądownictwa dotyczy nieuznania przez Radę, że spełnia on w większym stopniu aniżeli wybrany referendarz sądowy wojewódzkiego sądu administracyjnego „obiektywnie mierzalne kryterium wysokiego poziomu wiedzy i doświadczenia w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego”. Zapatrywania Odwołującego się, że jest on bardziej predestynowany do objęcia stanowiska sędziowskiego, nie można podzielić, gdyż opiera się ono na własnych ustaleniach faktycznych, jak i z tego powodu, że w sposób uproszczony postrzega on kwestie, które znajdowały się w polu widzenia Rady, a w jego ocenie zostały wadliwie rozważone przez Krajową Radę Sądownictwa.

W świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania, nie można postawić Krajowej Radzie Sądownictwa zarzutu naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16, niepubl.).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz

wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12, LEX nr 1619712; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, LEX nr 1405296). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje, że Rada, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2015 r., III KRS 47/15, LEX nr 1816596; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14, LEX nr 1498818).

Nietrafiony jest również zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, znajdującego zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących urząd sędziowski, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia

podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, LEX nr 1977932). W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto jednoznacznie wynika z jej treści. W stosunku do kandydatów przywołano datę ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg dotychczasowego zatrudnienia, oceny uzyskane na dyplomie ukończenia studiów, oceny uzyskane z egzaminu zawodowego, uczestnictwo w konferencjach, seminariach, działalność publikacyjną, opinie wizytatorów, opinie przełożonych, poparcie środowiska sędziowskiego i inne okoliczności.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał między innymi, że obaj kandydaci otrzymali oceny bardzo dobre na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych, przy czym M. F. otrzymał dyplom z wyróżnieniem, a także złożył egzamin sędziowski z oceną dobrą. Obaj kandydaci zdobyli doświadczenie zawodowe w stosowaniu przepisów z zakresu szeroko rozumianego prawa administracyjnego - G. A. wykonując obowiązki referendarza sądowego, a M. F. jako radca prawny i uzyskali wyróżniające oceny kwalifikacyjne swojej pracy, przy czym G. A. otrzymał znacznie wyższe poparcie środowiska sędziowskiego.

W ocenie Rady ponad dwunastoletnie doświadczenie zawodowe G. A., zdobyte podczas wykonywania obowiązków asystenta sędziego, a następnie referendarza sądowego w sądownictwie administracyjnym nie ustępuje doświadczeniu zawodowemu M. F., który przez okres czterech lat pracował w charakterze asystenta sędziego, a od 2009 r. wykonuje zawód radcy prawnego.

Żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych

kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Należy jeszcze raz podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt III KRS 17/12, niepubl., w którym Sąd ten stwierdził, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z dnia 6 listopada 2009 r., sygn. akt III KRS 22/09, niepubl., Sąd Najwyższy stwierdził, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o Kandydatach, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji.

Przeprowadzone rozważania wyjaśniają powody rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, który orzekał na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.